

Arrest

nr. 303 475 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. REYNAERTS
Koninklijkelaan 60
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 oktober 2023 tot het opleggen van een inreisverbod en de beslissing van 25 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 november 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. AKMESE, die *loco* advocaat B. REYNAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2023 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer:

[...]

Nationaliteit: Kosovo

Alias: [...], onderdaan van Servië

[...] te Sofia, onderdaan van Bulgarije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volste toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, aanmatiging van naam, feiten waarvoor hij op 02.04.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (verzet ontvankelijk op 25.10.2023).

In het vonnis dd. 02.04.2019 lezen we het volgende: 'Beklaagde wordt vervolgd voor valsheid in geschriften en het gebruik van valse authentieke en openbare stukken, meer bepaald een vervalste Bulgaarse identiteitskaart en een vals Bulgaars rijbewijs op naam van P.T. en voor valse naamdracht.

Op 07.10.2017 werd beklaagde gecontroleerd naar aanleiding van een seining in het kader van een verdwijning. Beklaagde identificeerde zich aan de hand van een Bulgaarse identiteitskaart in 2 delen (voor en achterkant) op naam van P.T., waarvan vermoed werd dat het om een nagemaakte identiteitskaart ging. Onderzoek van de identiteitskaart door de federale politie, dienst vervalsingen, bevestigde dit.'

De feiten, waarbij de betrokkene op frauduleuze wijze gebruik maakte van een valse identiteitskaart en vals rijbewijs met een fictieve identiteit zijn ernstig en raken de openbare orde. Betrokkene volhardde ook in het gebruik van valse openbare documenten om de Belgische wetgeving en beslissingen omtrent zijn illegaal verblijf en zijn uitwijzing te omzeilen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 25.10.2023 heeft de betrokkene verklaard familie (partner en 3 kinderen) te hebben in België. Maar hij heeft geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat de betrokkene gescheiden is van zijn vrouw sinds 11.12.2017. Hij heeft een verblijfsvergunning in Slovenië en verblijft hoogstwaarschijnlijk daar. Bovendien komen zijn kinderen en (ex-)partner hem niet bezoeken in de gevangenis. Het contact tussen betrokkene en zijn (ex-)echtgenote enerzijds en betrokkene en zijn kinderen anderzijds is bijgevolg zeer beperkt. Zoals hij zelf verklaarde, heeft hij geen redenen om in België te blijven en kan hij zonder problemen terugkeren naar zijn land van herkomst of een ander land waar hij recht op verblijf heeft, namelijk Slovenië.

Wat er ook van zij, er dient ook opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op gezins- en privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Een schending van artikel 8 EVRM is in dit verband op het eerste zicht niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 weken (verklaringen van 25.10.2023) in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, aanmatiging van naam, feiten waarvoor hij op 02.04.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (verzet ontvankelijk op 25.10.2023).

In het vonnis dd. 02.04.2019 lezen we het volgende: 'Beklaagde wordt vervolgd voor valsheid in geschriften en het gebruik van valse authentieke en openbare stukken, meer bepaald een vervalste Bulgaarse identiteitskaart en een vals Bulgaars rijbewijs op naam van P.T. en voor valse naamdracht.

Op 07.10.2017 werd beklaagde gecontroleerd naar aanleiding van een seining in het kader van een verdwijning. Beklaagde identificeerde zich aan de hand van een Bulgaarse identiteitskaart in 2 delen (voor en achterkant) op naam van P.T., waarvan vermoed werd dat het om een nagemaakte identiteitskaart ging. Onderzoek van de identiteitskaart door de federale politie, dienst vervalsingen, bevestigde dit.

De feiten, waarbij de betrokkene op frauduleuze wijze gebruik maakte van een valse identiteitskaart en vals rijbewijs met een fictieve identiteit zijn ernstig en raken de openbare orde. Betrokkene volhardde ook in het gebruik van valse openbare documenten om de Belgische wetgeving en beslissingen omtrent zijn illegaal verblijf en zijn uitwijzing te omzeilen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, aanmatiging van naam, feiten waarvoor hij op 02.04.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (verzet ontvankelijk op 25.10.2023).

In het vonnis dd. 02.04.2019 lezen we het volgende: 'Beklaagde wordt vervolgd voor valsheid in geschriften en het gebruik van valse authentieke en openbare stukken, meer bepaald een vervalste Bulgaarse identiteitskaart en een vals Bulgaars rijbewijs op naam van P.T. en voor valse naamdracht.

Op 07.10.2017 werd beklaagde gecontroleerd naar aanleiding van een seining in het kader van een verdwijning. Beklaagde identificeerde zich aan de hand van een Bulgaarse identiteitskaart in 2 delen (voor en achterkant) op naam van P.T., waarvan vermoed werd dat het om een nagemaakte identiteitskaart ging. Onderzoek van de identiteitskaart door de federale politie, dienst vervalsingen, bevestigde dit. '

De feiten, waarbij de betrokkene op frauduleuze wijze gebruik maakte van een valse identiteitskaart en vals rijbewijs met een fictieve identiteit zijn ernstig en raken de openbare orde. Betrokkene volhardde ook in het gebruik van valse openbare documenten om de Belgische wetgeving en beslissingen omtrent zijn illegaal verblijf en zijn uitwijzing te omzeilen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 weken (verklaringen van 25.10.2023) in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 weken (verklaringen van 25.10.2023) in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Slovenië. Mocht de overname door Slovenië niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kosovo

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K.V., attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Tongeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 25.10.2023 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum."

1.2. Op 25 oktober 2023 werd eveneens een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer:

[...]

Nationaliteit: Kosovo

Alias: [...], onderdaan van Servië

[...], onderdaan van Bulgarije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.10.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, aanmatiging van naam, feiten waarvoor hij op 02.04.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 1 jaar (verzet ontvankelijk op 25.10.2023).

In het vonnis dd. 02.04.2019 lezen we het volgende: 'Beklaagde wordt vervolgd voor valsheid in geschriften en het gebruik van valse authentieke en openbare stukken, meer bepaald een vervalste Bulgaarse identiteitskaart en een vals Bulgaars rijbewijs op naam van P.T. en voor valse naamdracht.

Op 07.10.2017 werd beklaagde gecontroleerd naar aanleiding van een seining in het kader van een verdwijning. Beklaagde identificeerde zich aan de hand van een Bulgaarse identiteitskaart in 2 delen (voor en achterkant) op naam van P.T., waarvan vermoed werd dat het om een nagemaakte identiteitskaart ging. Onderzoek van de identiteitskaart door de federale politie, dienst vervalsingen, bevestigde dit.'

De feiten, waarbij de betrokkene op frauduleuze wijze gebruik maakte van een valse identiteitskaart en vals rijbewijs met een fictieve identiteit zijn ernstig en raken de openbare orde. Betrokkene volhardde ook in het gebruik van valse openbare documenten om de Belgische wetgeving en beslissingen omtrent zijn illegaal verblijf en zijn uitwijzing te omzeilen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 25.10.2023 heeft de betrokkene verklaard familie (partner en 3 kinderen) te hebben in België. Maar hij heeft geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Uit zijn administratief dossier blijkt dat de betrokkene gescheiden is van zijn vrouw sinds 11.12.2017. Hij heeft een verblijfsvergunning in Slovenië en verblijft hoogstwaarschijnlijk daar. Bovendien komen zijn kinderen en (ex-)partner hem niet bezoeken in de gevangenis.

Het contact tussen betrokkene en zijn (ex-)echtgenote enerzijds en betrokkene en zijn kinderen anderzijds is bijgevolg zeer beperkt. Zoals hij zelf verklaarde, heeft hij geen redenen om in België te blijven en kan hij zonder problemen terugkeren naar zijn land van herkomst of een ander land waar hij recht op verblijf heeft, namelijk Slovenië.

Wat er ook van zij, er dient ook opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op gezins- en privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Een schending van artikel 8 EVRM is in dit verband op het eerste zicht niet aannemelijk.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"II.1. Eerste middel: Verzoeker kan niet worden geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden conform artikel 7, alinea 1, 3° van de wet van 15 december 1980

Zoals hierboven aangehaald, wordt zowel in de motivering van het 'bevel om het grondgebied te verlaten' als het 'inreisverbod' melding gemaakt van het feit dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Deze motivering wordt echter zonder meer afgeleid uit de eenvoudige vaststelling dat verzoeker veroordeeld is voor feiten van valsheid in geschriften en valse naamdracht. Nergens in het 'bevel om het grondgebied te verlaten' wordt specifiek beargumenteerd waarom het gedrag van verzoeker een reëel gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Het hoeft geen betoog dat de Rechtbank met haar vonnis dd. 25/10/2023 (stuk 4) wel degelijk het gedrag van verzoeker heeft veroordeeld en tevens een duidelijk signaal aan hem wou stellen. Het is echter niet zo dat verzoeker hierdoor compleet verloren wordt geacht voor de maatschappij, integendeel.

Hij wordt namelijk nog steeds geacht een aanzienlijke bijdrage te kunnen leveren in onze samenleving. Dit is namelijk één van de doelen die het strafrecht vooropstelt: enerzijds repressief optreden doch met het oog op een effectieve en sociale re-integratie in de maatschappij. In het ontkennende geval zou iedereen die in de gevangenis terechtkomt, beschouwd worden als een onherstelbaar nadeel voor de maatschappij. Dit laatste kan uiteraard niet de bedoeling zijn. Bovendien heeft verzoeker enkel tijdens zijn verzetprocedure, die een aantal weken duurde, in de gevangenis gezeten.

Desalniettemin heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zonder meer geoordeeld dat verzoeker zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden. Dit alles zonder de correcte informatie alsook zonder in concreto na te gaan in welke omstandigheden de Rechtbank tot haar vonnis is gekomen.

De rechtbank legde verzoeker namelijk een straf met volledig uitstel op, met als gevolg dat hij onmiddellijk werd vrijgelaten. Het opleggen van een straf met uitstel betreft een gunst, hetgeen de Rechtbank als volgt motiveerde:

"De rechtbank is van oordeel dat de hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete gepast zijn. Gelet op (i) het blanco strafregister, (ii) het ontradend karakter van een uitgestelde bestraffing en (iii) het tijdsverloop sinds de feiten, legt de rechtbank de gevangenisstraf en de geldboete, volledig met uitstel op."

De feiten vonden namelijk plaats in 2017. Verzoeker werd bij verstek veroordeeld in 2019. Hij nam pas recent kennis van deze uitspraak en tekende onmiddellijk verzet aan.

De Dienst Vreemdelingenzaken hield op geen enkele manier rekening dat de feiten dateren van 6 jaar geleden en er ondertussen geen sprake is geweest van nieuwe misdrijven. Er is dan ook geen reden om te oordelen dat verzoeker nog steeds enig gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

Gelet op deze redenen kan dan ook alleen maar besloten worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar motiveringsverplichtingen niet afdoende is nagekomen. Het hoeft geen betoog dat de motivering op basis van artikel 7, alinea 1, 3° van de Wet van 15 december 1980 een manifest gebrek vertoont waarbij zonder dit gebrek nooit tot dezelfde conclusie zou kunnen worden gekomen.

Het spreekt dan ook voor zich dat het gebrekkig gemotiveerde 'bevel om het grondgebied te verlaten' en 'inreisverbod' dienen te worden geschorst én vernietigd."

2.2. Uit de gegevens overgemaakt door verweerder naar aanleiding van de terechtzitting, blijkt dat verzoeker op 21 november 2023 gerepatriëerd werd naar Kosovo. De eerste bestreden beslissing heeft thans volledige uitwerking gekregen, er ressorten geen verdere rechtsgevolgen meer uit. De grieven tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zijn bijgevolg zonder voorwerp. In zoverre het eerste middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is dit middel onontvankelijk.

2.3. Wat betreft het inreisverbod, heeft verweerder toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet om aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen. In het bestreden bevel werd aan verzoeker immers geen termijn voor vrijwillig vertrek toegelaten. Dit wordt niet betwist.

Verweerder houdt zich aan de termijn zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat een verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar indien er aan de betrokkene geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zoals *in casu* het geval is. Waar verzoeker aanvoert dat er onvoldoende gemotiveerd is over waarom hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat verweerder geen gebruik maakte van de in het vierde lid voorziene mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen omwille van een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid.

Het feit dat verweerder zich niet beroept op artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, verhindert verweerder evenwel niet om rekening te houden met de strafrechtelijke feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich schuldig maakte aan valsheid in geschriften en valse naamdracht. Verzoeker maakte gebruik van een valse Bulgaarse identiteitskaart en een vals Bulgaars rijbewijs. Op 25 oktober 2023 werd hij door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar en een geldboete van 800 € waarvan 100 € te vermeerderen met opdecimen. Verzoeker werd uitstel van tenuitvoerlegging verleend voor een termijn van drie jaar. Verweerder motiveert dat verzoeker zijn valse documenten gebruikte om de Belgische wetgeving en de voorgaande beslissing omtrent zijn verblijf en verwijdering te omzeilen. Gelet op de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, het handhaven van de openbare orde en de immigratiecontrole en verzoekers gezinsleven, beslist verweerder om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Verzoeker betoogt dat de correctionele rechtbank met zijn vonnis een duidelijk signaal wou geven aan verzoeker, maar dat dit vonnis niet inhoudt dat verzoeker *“compleet verloren wordt geacht voor de maatschappij”*. Verzoeker zou nog steeds geacht worden een aanzienlijke bijdrage te kunnen leveren aan de samenleving. Daarnaast wijst verzoeker erop dat de feiten dateren van in 2019 en dat hij sindsdien geen nieuwe misdrijven pleegde en dat hij een straf kreeg met uitstel. De Raad ziet echter niet in op welke manier deze elementen opwegen tegen het feit dat verzoeker veroordeeld werd voor valsheid in geschriften en valse naamdracht en deze feiten pleegde om voorgaande beslissing omtrent zijn verblijf en verwijdering te omzeilen. Bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod beschikt verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. *In casu* motiveerde verweerder op afdoende wijze waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, minstens wordt het tegendeel niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.4. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“II.2. Tweede middel: schending van artikel 15, lid 2 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) is een ‘state of the art’ catalogus van fundamentele rechten, vrijheden en beginselen. Sinds 1 december 2009 is het Handvest juridisch bindend voor de instellingen van de EU en voor de lidstaten van de EU wanneer zij het EU-recht ten uitvoer brengen. Het Handvest is opgenomen in een verklaring van het Europees Parlement, de Raad en de Europese Commissie, maar heeft dezelfde juridische waarde als de EU-verdragen.

Artikel 15, lid 2 van het Handvest bepaalt dat iedere burger van de Unie vrij is om in iedere lidstaat werk te zoeken, te werken, zich te vestigen en diensten te verrichten. Hierbij benoemt Lid 2 noemt de drie vrijheden die in de artikelen 26 en 45, 49 en 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie zijn gewaarborgd, namelijk het vrije verkeer van werknemers, de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten.

Het vrije verkeer van werknemers is een fundamenteel onderdeel van de EU-wetgeving (artikel 45 van het VWEU). EU-burgers hebben het recht om:

- werk te zoeken in een ander EU-land*
- in dat land te werken zonder een werkvergunning*
- in dat land te wonen als ze er werken*
- er te verblijven, ook als ze er niet meer werken*
- dezelfde behandeling te krijgen als burgers van dat land op het gebied van werk, arbeidsomstandigheden en alle andere sociale en fiscale voordelen*

Enkel uit hoofde van het Verdrag mogen de lidstaten EU-onderdanen de toegang tot of het verblijf op hun grondgebied weigeren om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Dergelijke

maatregelen moeten zijn gebaseerd op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, dat een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging voor de fundamentele belangen van de staat moet vormen.

In casu wordt het gewaarborgde recht uit artikel 15, lid 2 Handvest juncto artikel 45 VWEU geschonden door het betreffende 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Verzoeker, als houder van een Sloveense verblijfsvergunning, heeft namelijk het recht om zich in België te vestigen om er te werken. Doordat verzoeker wordt uitgewezen door het 'bevel om het grondgebied te verlaten' het 'inreisverbod', kan hij niet meer werken en wonen in België hetgeen een manifeste schending uitmaakt van voornoemde artikelen.

Op heden kan verzoeker namelijk voor een Sloveens bedrijf, nl. Z.K. aan het werk. Verzoeker wordt zodanig tewerkgesteld in de bouwsector, waaronder ook in België.

Bovendien werd hierboven in het eerste middel reeds aangetoond dat de motivering in het 'bevel om het grondgebied te verlaten' en 'inreisverbod' op basis van artikel 7, alinea 1, 3° van de Wet van 15 december 1980 een manifest gebrek vertoont waardoor de Administratie, zonder in concreto de omstandigheden in het betreffende vonnis na te gaan, heeft geoordeeld dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Hieruit kan aldus besloten worden dat het gebrekkig gemotiveerde 'bevel om het grondgebied te verlaten' en 'inreisverbod' dienen te worden geschorst én vernietigd wegens schending van het recht op arbeid en het vrij verkeer van werknemers uit artikel 15, lid 2 Handvest juncto artikel 45 VWEU."

2.5. In zijn tweede middel wijst verzoeker erop dat hij werkzaam is voor een Sloveens bedrijf. Uit de stukken die verzoeker neerlegt, blijkt dat hij over een Sloveense gecombineerde werkvergunning beschikt. Het gegeven dat verzoeker beschikt over een verblijfstitel in Slovenië, wordt uitdrukkelijk erkend in de bestreden beslissingen. Verzoeker betoogt dat hij als houder van een Sloveense verblijfsvergunning het recht heeft zich in België te vestigen en om alhier te werken. De bestreden beslissingen verhinderen dit, wat volgens verzoeker een schending uitmaakt van zijn recht op vrij verkeer en meer specifiek het vrij verkeer van werknemers in de zin van artikel 15, tweede lid, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

De Raad dient op te merken dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit heeft en geen Unieburger is. Evenmin blijkt dat verzoeker beschikt over een verblijfsrecht als familielid van een Unieburger. Verzoeker kan zich als derdelander niet beroepen op het vrij verkeer van werknemers. Hij dient te beschikken over de gepaste verblijfstitel om meer dan drie maanden in België te verblijven en te werken. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, is hij niet vrijgesteld van deze voorwaarden louter en alleen omdat hij beschikt over een Sloveense gecombineerde werkvergunning. De Raad stelt vast dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op het vrij verkeer van werknemers.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.6. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"II.3. Derde middel: schending van artikel 8 EVRM

Om onder het toepassingsgebied van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven zoals gegarandeerd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens te vallen, wordt vereist dat er sprake is van een gezinsleven.

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft het begrip gezinsleven een autonome betekenis, los van de betekenis die hieraan in de nationale wetgeving wordt gegeven.

Verzoeker heeft een partner en drie kinderen in België (stukken 7-8):

- E.B., geboren te Antwerpen op [...].02.2013;*
- H.B., geboren te Genk op [...].11.2011;*
- H.B., geboren te Genk op [...].11.2011.*

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker wordt aldus beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

De bestreden beslissingen houden echter geen enkele rekening met verzoekers werkelijk gezins- en familiaal leven.

De bestreden beslissingen lezen als volgt:

[...]

De persoonlijke situatie toont echter aan dat verzoeker wél een werkelijk gezinsleven en familiaal leven heeft. Verzoeker heeft wel degelijk redenen om in België te blijven, hetgeen onterecht ontkend wordt in de bestreden beslissingen.

Zoals reeds uiteengezet verbleef verzoeker aanvankelijk enkele weken in de gevangenis van Mechelen en vervolgens in Tongeren. Zijn gezin was om praktische redenen niet in de mogelijkheid om hem fysiek te gaan bezoeken, doch was er steeds intensief telefonisch contact. Louter het feit dat het gezin verzoeker niet kon gaan bezoeken, neemt niet weg dat er steeds sprake was van een enorme betrokkenheid.

In casu worden verzoeker en zijn partner en kinderen van elkaar gescheiden door het bevel tot verlaten van het grondgebied, hetgeen een manifeste schending betreft van zijn recht op een familie- en gezinsleven.

De middels huidig verzoekschrift bestreden beslissingen schenden aldus artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin dat de eerbiediging van zijn gezinsleven erdoor wordt aangetast zodat de schorsing en nietigverklaring van deze bestreden beslissingen zich opdringt.”

2.7. In zijn derde en laatste middel voert verzoeker aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat hij gescheiden wordt van zijn (ex-)partner en kinderen, wat volgens verzoeker een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad dient erop te wijzen op dat het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. *In casu* is het bestreden inreisverbod bij wet voorzien en steunt het op artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Het bestreden inreisverbod is aldus voorzien in de wet en dient te worden beschouwd als een maatregel die, binnen een democratische samenleving, nodig is om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. Het bestreden inreisverbod kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. Wat betreft de proportionaliteit van de bestreden beslissing, strekt deze ertoe vast te stellen dat het contact met zijn kinderen en (ex-)partner eerder beperkt is. Verzoeker is in het bezit van een Sloveense verblijfsvergunning, verweerder gaat ervan uit dat verzoeker dan ook in Slovenië woonachtig is. Hij kreeg geen bezoek van zijn kinderen en (ex-)partner tijdens zijn verblijf in de gevangenis voor zijn repatriëring. Verweerder concludeert dat verzoekers gezinsleven het opleggen van een inreisverbod niet verhindert. Verzoeker haalt kort aan dat zijn (ex-)partner en kinderen hem niet konden bezoeken wegens praktische redenen. Zij zouden wel intensieve contacten onderhouden. Verzoeker onderbouwt deze stellingen echter niet met enig begin van bewijs. Hij verduidelijkt evenmin waarom deze contacten niet kunnen worden verdergezet vanuit zijn land van herkomst of vanuit Slovenië. Volledigheidshalve merkt de Raad bovendien op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers ex-partner en kinderen het slachtoffer werden van intrafamiliaal geweld en verklaarden geslagen te worden door verzoeker. Met zijn erg vaag betoog, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het inreisverbod disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.8. Zoals eerder opgemerkt bij de bespreking van het eerste middel, heeft het bestreden bevel zijn volledige uitwerking gekregen ingevolge verzoekers repatriëring naar Kosovo. De Raad herhaalt dat de grieven tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zonder voorwerp zijn. In de mate dat het derde middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is dit middel onontvankelijk.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT